

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 11CoCsp/16/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8717209775
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 10. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: doc. JUDr. Peter Molitoris, PhD.
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2025:8717209775.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu doc. JUDr. Petra Molitorisa, PhD. a členov senátu JUDr. Anny Kovaľovej, PhD. a JUDr. Branislava Brezu, v spore žalobcu: EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom Prievozská 2, 821 09 Bratislava – mestská časť Ružinov, IČO: 35 724 803, zastúpeného: Remedium Legal, s.r.o., so sídlom Prievozská 2, 821 09 Bratislava – mestská časť Ružinov, IČO: 53 255 739, proti žalovanému: A. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. XXXX/XX, XXX XX A., zastúpenému: JUDr. Monika Marjanovič, advokátka, so sídlom Urbánkova 1562/6, 040 01 Košice, IČO: 35561734, o zaplatenie 114.235,40 eur s prísl., o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Poprad č. k. 18Csp/101/2017-444 zo dňa 27.11.2024 v spojení s opravným uznesením č. k. 18Csp/101/2017-467 z 08.01.2025, opravným uznesením č. k. 18Csp/101/2017-520 z 23.04.2025 a opravným uznesením č. k. 18Csp/101/2017-530 z 07.07.2025, takto

rozhodol:

I. Potvrdzuje rozsudok v spojení s opravným uznesením č. k. 18Csp/101/2017-467 z 08.01.2025, s opravným uznesením č. k. 18Csp/101/2017-520 z 23.04.2025 a opravným uznesením č. k. 18Csp/101/2017-530 z 07.07.2025.

II. Žalovanému priznáva voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Poprad ako súd prvej inštancie (ďalej aj ako „súd“) napadnutým rozsudkom vo výroku I. žalobu zamietol. Vo výroku II. vyslovil, že žalovaný voči žalobcovi nárok na 100 %-tnú náhradu trov konania, ktoré budú vyčíslené v samostatnom uznesení po právoplatnosti tohto rozsudku.

2. Rozhodnutie súd právne odôvodnil ustanovením § 37, § 39, § 53 ods. 9, § 54 ods. 1, § 100 ods. 1, § 101, § 103, § 151j, § 151m a § 526 ods. 1 a 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník, § 1, § 2 ods. 1, § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách a o zmene a o doplnení iných zákonov, § 3 ods. 8, § 7, § 8 a § 9 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa.

3. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že v prvom rade posudzoval, či nárok žalobcu je premlčaný. Začiatok plynutia premlčacej doby odvodzoval od záveru, že pri strate výhody splátok v spotrebiteľských vzťahoch, v ktorých podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka (všeobecne) začne premlčacia doba plynúť prvý deň nasledujúci po uplynutí troch mesiacov od omeškania so splnením splátky, pre nesplnenie ktorej sa stal splatným celý dlh. V tejto súvislosti konštatoval, že veriteľ vo výzve na úhradu pohľadávky zo dňa 11.08.2014, ako nevyhnutným zákonným predpokladom zosplatenia úveru, v rámci spotrebiteľa, neuviedol pre ktorú omeškanú splátku (t. j. kedy splatnú splátku) mieni úver spoplatniť, a aká je presná výška danej splátky, čo je nutné aj pre to, aby bolo možné kontrolovať, či naplnil pre taký postup podmienky zákona. Uviedol len celkovú dlžnú sumu, pričom malo ísť o 6 po sebe idúcich splátok počnúc zrejme dňom 20.03.2014. No táto suma neseďí, lebo ku dňu 11.08.2014 šiesta splátka splatná

ešte nebola, to nastalo až 20.08.2014. Suma uvádzaná vo výzve je teda neurčitá a nesúladná s účelom úkonu, zmyslom vyžadovaným zákonom, na ktorý bola určená. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že žaloba bola podaná na súd dňa 20.10.2017, bola teda podaná po uplynutí premlčacej doby, ktorá začala plynúť najneskôr dňa 20.09.2014. Premlčacia lehota preto márne uplynula pre žalobcu dňom 21.09.2017 a pre splátku splatnú 20.06.2014.

4. Taktiež súd prvej inštancie konštatoval, že výzva zo dňa 11.08.2014 má znaky nekalého klamlivého postupu dodávateľa - veriteľa a tiež konania v rozpore s dobrými mravmi v zmysle zákona č. 250/2007. Výzva obsahuje sumu nezodpovedajúcu počtu omeškaných splátok, obsahuje všetky splátky, aj tie, ktoré neboli neuhradené viac ako tri mesiace, či ktoré neboli splatné, nie iba jednu, obsahuje neurčitý vágny pojem bezodkladne, čo si môže každá zo strán vykladať inak, lehota tak je neurčitá, v neprospech spotrebiteľa a neurčuje takú jasnú a primeranú lehotu na plnenie, hoci by to malo byť tých 15 dní minimálne, čo banka akoby zamlčala. Tiež uvádza úver z iného dňa, ako bol skutočne uzavretý. Je formulovaná v rozpore so zmyslom a účelom daného zákonného ustanovenia a uvádza spotrebiteľa aj do omylu, keď mu tvrdí, že pre vyhlásenie splatnosti celého úveru musí uhradiť celú dlžobu voči banke, čo ale odporuje najmä § 53 ods. 9 OZ, a dá sa posúdiť ako nekalý postup, úkon, ktorý je neplatným aj pre tento dôvod. Podľa súdu prvej inštancie zo zákona sú nutné dve fázy zosplatnenia, dva právne úkony, a ten prvý právny úkon - konkrétna určitá, jednoznačná, nezavádzajúca výzva dlžníkovi, a tá musí obsahovať podľa súdu, o ktorú splátku ide a aká je jej výška. Ak to neobsahuje, ale obsahuje napr. ako v tomto prípade sumu nie za jednu, ale za všetky dlžné splátky, splatné aj menej ako 3 mesiace či ešte nesplatné vôbec, pričom ani táto suma nekorešponduje s výškou a súhrnom takých splátok, obsahuje lehotu na úhradu nie konkrétnym počtom dní, ale bezodkladne / prakticky banka mohla zosplatniť úver aj na druhý deň, čiže dá sa taký pojem vysvetľovať rôzne, každopádne tá formulácia je v neprospech spotrebiteľa, mylná a zavádzajúca, pričom obsahuje a aj iné mylné údaje, je tento úkon na úkor určitosti nejasný, vyvoláva otázky a je preto neplatný pre jeho neurčitosť (§ 37 ods. 1 OZ), a keďže obchádza zákon, tak je neplatný aj z dôvodu § 39 OZ. Keďže je jeho riadne vykonanie predpokladom samotného zosplatnenia, tak ani zosplatnenie k 20.10.2014 potom nemôže byť platné (a ak úver nebol zosplatnený, nemožno ho ani previesť na inú osobu). Súd prvej inštancie konštatoval, že pre riadne postúpenie úveru v zmysle § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách teda postačí aj riadne úplné a zákonné predčasné zosplatnenie úveru, že teda nie je potrebné zaslať o tom dlžníkovi samostatné osobitné oznámenie.

5. Podľa názoru súdu prvej inštancie ani samotná zmluva o postúpení pohľadávky z 30.07.2019, ktorú pôvodný žalobca ako postupca predložil tiež súdu ako dôkaz, nemá náležitosti predpísané zákonom, je neurčitá podľa § 37 OZ. Po podrobnom preskúmaní zmluvy o postúpení pohľadávky je nutné konštatovať, že v zmluve samotnej nie je o úvere žalovaného vôbec žiadna zmienka, nemožno textom zmluvy preukazovať, že došlo k postúpeniu pohľadávky žalovaného a v akej výške predmetnou zmluvou, iba že predmetom postúpenia je 12 rôznych úverov. Text zmluvy síce odkazuje na prílohu zmluvy č. 1, v ktorej majú byť definované jednotlivé pohľadávky s príslušenstvom, ako jej neoddeliteľnú súčasť, no z toho, čo bolo predložené, z prílohy ktorá nebola ani spojená s listinou ako dôkaz nevyplýva ani žiadna identifikácia žalovaného okrem jeho mena a priezviska, ani výška pohľadávky a jej príslušenstva, ktoré bolo postúpené. Číslo úverového účtu žalovaného v prílohe uvedené (XXXXXXXXXX) nekorešponduje ani s číslom úverového účtu uvedeným v Zmluve o úvere (XXXXXXXXXX), no najmä z predloženého textu prílohy nie je možné vôbec zistiť, aká pohľadávka konkrétne a v akej výške bola vlastne postúpená, či došlo k postúpeniu celej pohľadávky alebo len jej časti a či výška postúpenej sumy je totožná s tým, čo bolo uplatňované v spore. Samotnú zmluvu o postúpení tak vyhodnotil súd ako neplatnú. Žalobca v rámci odvolacieho konania síce predložil doplnenia tejto zmluvy, ale vzhľadom na sudcovskú koncentračnú zásadu, na ne pri rozhodovaní neprihliadol. Takže aj toto uviedol súd prvej inštancie ako druhý dôvod, prečo žalobca nemá v spore aktívnu legitimitáciu.

6. Vzhľadom na formuláciu textu v zmluve a výkladové pravidlá ohľadom Obchodných podmienok súd prvej inštancie dospel aj k záveru, že možnosť zosplatnenia pre omeškanie s úhradami potom nebola v zmluve ani dohodnutá, resp. veriteľom určená v úverovej zmluve, pretože išlo len o rámcové a veľmi všeobecné, „bezbrehé“ ustanovenie, v ktorom veriteľ demonštroval svoju vládu nad dlžníkom, hrubú nerovnováhu v právach a povinnostiach v čl. IX., bod 7 Zmluvy a to tak, že ak dlžník poruší svoje akékoľvek povinnosti dohodnuté Zmluvou, Podmienkami alebo súvisiacimi zmluvnými dokumentmi, môže banka od zmluvy odstúpiť a, či požadovať okamžité splatenie istiny úveru a jeho príslušenstva. Preto ustanovenia tejto Zmluvy v čl. IX., bodu 7 sú neprijateľnou zmluvnou podmienkou. A keďže žalobca nepreukázal, že sa dlžník oboznámil s OP a ďalšími súvisiacimi listinami, nemohol prihliadnuť ani na

ustanovenia čl. IV. ods. 2 písm. g), ods. 4 písm. a) Obchodných podmienok, ako požadoval žalobca. Súd prvej inštancie konštatoval, že žalobca ani nebol pre tieto dôvody oprávnený úver vôbec zosplatiť.

7. Čo sa týka zosplatnenia, za osobitnú črtu sporného úveru považoval súd prvej inštancie to, že je zabezpečený záložným právom na nehnuteľnosť - dom, v ktorom má žalovaný a ďalšie osoby svoje bydlisko, ktorý žalovaný vlastnil a teraz ho vlastní od roku 2017 jeho matka, na základe tamojším k súdom vyslovenej neplatnosti kúpnej zmluvy medzi ňou a žalovaným, a tiež to, že po poskytnutí sporného úveru bol žalovaný po piatich rokoch splácania v omeškaní so siedmimi splátkami mesiacov pred zosplatením, ale len so štyrmi nad tri mesiace, pričom ale jedna splátka predstavovala len necelých 1.000,- eur. Tiež preto na zosplatenie (oba právne úkony - výzva pred zosplatením a samotné zosplatenie) treba hľadieť a vykladať ho aj eurokonformne, v súlade so Smernicou 93/13. Pre účely posúdenia nekalej povahy spornej zmluvnej podmienky možno zohľadniť proporcionalitu výkonu práva podnikateľa/banky požadovať splatenie celého úveru a najmä závažnosť porušenia povinností spotrebiteľa vo vzťahu k výške úveru a dobe jeho splácania. V prejednávanej veci sa predmetná zmluva o úvere vzťahovala na obdobie 20 rokov a ČSOB uplatnila klauzulu o predčasnej splatnosti úveru až po 6-tich rokoch platenia úveru splátkami vlastne len z dôvodu omeškania úhrady so splátkou vo výške 946,- eur tri mesiace. Hodnota rodinného domu, ktorý je predmetom mimosúdneho predaja, je podľa úvahu súdu poznajúc ceny nehnuteľností v A. ale cca 250-krát vyššia ako suma, pre ktorú ČSOB vyhlásila, či mala vyhlásiť predčasnú splatnosť úveru a pristúpila k výkonu záložného práva, aj keď celkový dlh zameškaných splátok bol po správnosti necelých 5.000,- eur.

8. Súd prvej inštancie ďalej uviedol, že podľa slovenského práva uplatnenie klauzuly o predčasnej splatnosti, o akú ide vo veci samej, podliehalo (do 01.11.2024) len jedinej podmienke, a to trojmesačnému omeškaniu s platbou a upozorneniu zo strany veriteľa v dodatočnej lehote nie kratšej ako pätnásť dní. Podľa názoru súdu prvej inštancie táto právna úprava je ale v rozpore s právom Únie a najmä so zásadou proporcionality, keďže umožňujú predaj nehnuteľnosti, v ktorej má spotrebiteľ trvalý pobyt, a to aj v prípade menej závažného porušenia zmluvy. Zmluvná, resp. i zákonná podmienka o predčasnej splatnosti takého hypotekárneho úveru spôsobuje značnú nerovnováhu v neprospech spotrebiteľa, a preto je relevantné, či právo predajcu alebo dodávateľa požadovať splatenie celého úveru je podmienené tým, že spotrebiteľ nesplní povinnosť, ktorá je v rámci predmetného zmluvného vzťahu podstatná, či sa toto právo priznáva v prípadoch, v ktorých je takéto nesplnenie povinnosti dostatočne závažné z hľadiska doby splácania úveru a jeho výšky, či toto právo predstavuje odchýlku od právnych predpisov uplatniteľných v danej oblasti pri neexistencii osobitných zmluvných ustanovení, a či vnútroštátne právo stanovuje primerané a účinné prostriedky, ktoré spotrebiteľovi, na ktorého sa takáto podmienka uplatní, umožnia, aby odvrátil účinky takejto splatnosti úveru. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie Súdneho dvora EÚ vo veci C-598/21.

9. Súd prvej inštancie poznamenal, že žalobca počas viacročného trvania sporu reagujúc na tvrdenia žalovanej strany počas konania zmenil, resp. doplnil, v tomto rozhodujúce skutkové tvrdenie, oproti pôvodne uvádzanému v žalobe a neskoršom vyjadrení, ohľadom splátok a premlčania. V zmysle § 140 ods. 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej v texte ako „CSP“) ide ale tak o zmenu žaloby, ktorou je aj podstatná zmena alebo doplnenie rozhodujúcich skutočností tvrdných v žalobe. No podľa § 294 CSP v spotrebiteľských sporoch sa zmena žaloby nepripúšťa. Aj preto súd prvej inštancie taký postup žalobcu nemohol akceptovať a nemohol z takých zmien pri rozhodovaní relevantne vychádzať. Na také zmeny a doplnenia skutkových tvrdení žalobcom oproti preto neprihliadol.

10. Súd prvej inštancie neprihliadol na skutkové tvrdenia, ktoré žalobca začal uplatňovať na konci sporového konania, až po štyroch rokoch konania, a až po tom, čo právne vady spoplatnenia úveru kvalifikovane advokátom napadla žalovaná strana (najmä tvrdenie, že išlo o zosplatenie úveru pre splátku úveru splatnú pôvodne 20.07.2014) a ktoré neboli predložené včas a ani neboli podporené dôkazmi, ako ukladá o. i. Čl. 8. Základných zásad CSP, a ovplyvnili aj rýchlosť konania pri rozhodovaní neprihliadal tiež o. i. aj s poukazom na § 153 ods. 1, ods. 2 CSP. Nakoniec, aj Všeobecné obchodné podmienky, či Obchodné podmienky pre hypotekárne úvery, hoci mali tvoriť neoddeliteľnú súčasť zmluvy o úvere a logicky a nepochybne mali byť už prílohou žaloby, žalobca predložil súdu až po štyroch rokoch konania a vôbec nepredložil ani Sadzobník, na ktorý zas poukazujú Obchodné podmienky. A po tom, čo súd v rozsudku vyslovil ako prejudiciálnu otázku, že zmluva o postúpení je neurčitá a tak neplatná, tak až v odvolacom konaní predložil rôzne jej účelové z toho dôvodu dodatky, ktoré to mali konvalidovať. Ani na tieto listiny v rámci konania už neprihliadol.

11. Uviedol, že tiež by v ďalšom, keby nemal za to, že nárok žalobcu je premlčaný, a že nie je aktívne legitimovaný v spore musel posudzovať tiež, či zmluva o hypotekárnom úvere, ktorá je predmetom rozhodovania, má všetky náležitosti, ktoré požaduje zákon č. 483/2001 Z.z. o bankách v znení platnom v čase uzatvorenia Zmluvy o úvere, v ustanoveniach § 67-88, najmä však podľa § 75 zákona č. 483/2001 Z.z. vo vtedy platnom znení, pretože jej znenie budí pochybnosti o tom, žeby zákonom predpísanými náležitosťami disponovala (viď. § 75 ods. 1 písm. e), f), g), ods. 4 písm. b) a d)). Okrajovo poznamenal, že nárok na úhradu nákladov dražby žalobca nijako dôkazne nedoložil, iba faktúra na jeho priznanie rozhodne nestačí. Minimálne mal predložiť aspoň Zmluvu o vykonaní dobrovoľnej dražby s dražiteľom, rozhodnutie súdu o neodkladnom opatrení a najmä ale relevantný doklad o uhradení predmetnej faktúry.

12. Tiež súd prvej inštancie uviedol, že na základe predbežného právneho posúdenia žalobca vzal žalobu čiastočne späť v časti uplatneného zmluvného úroku, resp. svoj nárok na zákonný úrok z omeškania obmedzil na sumu najviac do výšky 47.635,94 eur. Súd prvej inštancie vzhľadom na § 140 CSP tento návrh nepovažoval za zmenu žaloby, pretože sa ním nerozširovalo už uplatnené právo a ani sa neuplatňovalo iné právo, preto o ňom ani formálne nerozhodoval, výška úrokov tiež vyplýva z právneho predpisu (upresneného judikatúrou).

13. Vzhľadom na plný úspech žalovaného v konaní, súd prvej inštancie priznal žalovanému 100 %-tný nárok na náhradu trov konania podľa § 255 ods. 1 CSP.

14. Proti rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca, namietajúc nesprávny procesný postup súdu prvej inštancie, nesprávne skutkové závery a nesprávne právne posúdenie veci.

15. V prvom rade poukázal na to, že hlavným dôvodom zamietnutia žaloby žalobcu bolo podľa názoru súdu prvej inštancie premlčanie uplatnenej pohľadávky. Súd prvej inštancie však ani ustálené neuzavrel, od kedy začala plynúť premlčacia doba a kedy bol posledný deň na uplatnenie pohľadávky na súde, t. j. kedy premlčacia doba uplynula. Súd prvej inštancie tak právne neuzavrel plynutie premlčacej doby a nedal žalobcovi ani len odpoveď k dôvodu, pre ktoré súd jeho žalobu zamietol a v tomto smere súd len uviedol tri hypotetické možnosti, podľa ktorých by sa pohľadávka premlčala, keďže právne uzavrel, že premlčacia doba začala plynúť buď 21.06.2014, alebo 21.07.2014, alebo 21.08.2014.

16. Namietal, že súd prvej inštancie v tejto súvislosti nerešpektoval aktuálnu rozhodovaciu prax Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, v zmysle ktorej v prípade spotrebiteľských vzťahov plynie premlčacia doba až deň nasledujúci po uplynutí troch mesiacov od tejto nesplnenej splátky (v prejednávacom prípade došlo k uplatneniu práva podľa § 565 v spojení s ust. § 53 ods. 9 OZ pre nesplnenie splátky splatnej 20.07.2014 – nakoľko táto o viac ako 3 mesiace predchádzala uplatneniu tohto práva – a preto premlčacia doba plynula až odo dňa nasledujúceho po 20.10.2014, t. j. od 21.10.2014). Súd prvej inštancie uviedol až tri možné alternatívy, pre ktorú splátku došlo k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti – a to 20.03.2014, 20.04.2014, 20.05.2014 - tak ani nemožno považovať takéto odôvodnenie za zákonné, a to napriek prvej vete ust. § 103 OZ (t. j., že takéto splátka má samostatnú splatnosť a plynie pre ňu samostatná premlčacia doba), s čím sa s ohľadom na § 565 OZ v spojení s ust. § 53 ods. 9 OZ nemožno stotožniť, nakoľko je zrejmé, že veriteľ uplatňuje toto právo vždy pre splátku, s ktorou je spotrebiteľ v omeškaní po dobu dlhšiu ako 3 mesiace v čase zosplatenia. Ak to právo neuplatní, potom ho môže opäť uplatniť o mesiac na to, za predpokladu, že ani táto nasledujúca splátka nebude dlžníkom uhradená, avšak potom je toto právo uplatnené už pre nasledujúcu splátku, t. j. tú, s ktorou je dlžník v omeškaní po dobu dlhšiu ako 3 mesiace (nie však pre staršiu omeškanú splátku). Žalobca zastáva názor, že právny predchodca žalobcu sa na súde mohol po prvý raz domáhať svojho práva prvý deň nasledujúci po uplynutí trojmesačnej doby, ktorá začala plynúť od omeškania žalovaného so splnením splátky, pre nesplnenie ktorej sa stal splatným celý dlh (splátka splatná dňa 20.07.2014, t. j. splátka, s ktorou bol žalovaný v omeškaní po dobu dlhšiu ako 3 mesiace pred uplatnením tohto práva). Najskorším dňom, kedy sa v zmysle § 101 OZ právo mohlo vykonať prvý raz je deň 21.10.2017 (20.07.2014 + 3 mesiace + 1 deň). Premlčacia doba by tak v predmetnom prípade uplynula až dňa 21.10.2017, teda pokiaľ právny predchodca žalobcu podal žalobu na súde dňa 20.10.2017, žaloba bola podaná na súde včas. Nemožno sa preto stotožniť so závermi súdu, v zmysle ktorých podaním zo dňa 21.10.2014 – doručeným žalovanému dňa 24.10.2014 – kedy nastala účinnosť zosplatenia veriteľa, došlo k uplatneniu práva podľa ust. § 565 OZ (v spojení s ust. § 53 ods. 9 OZ) pre nesplnenie splátky splatnej dňa 20.03.2014, alebo 20.04.2014, alebo 20.05.2014. Uvedené závery súdu prvej inštancie

podľa názoru žalobcu vôbec nevyplývajú z právnych predpisov (ani z ust. § 565 OZ, ani z § 53 ods. 9 OZ) a sú v priamom rozpore s aktuálnou rozhodovacou praxou Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (sp. zn. 1Cdo/13/2022 z 30.01.2024, 9Cdo/245/2022 z 26.03.2024)

17. Ďalej žalobca namietal záver súdu prvej inštancie, že podanie zo dňa 21.10.2014, ktorým došlo k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti je neplatný právny úkon z dôvodu, že z výzva, ktorá mu predchádzala, t. j. z výzvy zo dňa 11.08.2014 nevyplýva, pre ktorú splátku má v budúcnosti dôjsť k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti, pričom takéto určenie je obligatórnou náležitosťou podmieňujúcou platnosť právneho úkonu výzvy, a teda ja samotného zosplatnenia. Argumentoval, že nie je potrebné, ale ani dobre možné uvádzať splátku vo výzvach, pre ktorú veriteľ právo vyhlásiť mimoriadnu splatnosť môže využiť alebo už využil. Zákon takéto označenie splátky v zosplatňujúcom úkone, resp. aj výzve podľa § 53 ods. 9 OZ veriteľovi neukladá. V predmetnej veci posudzovaná výzva pred vyhlásením splatnosti, či zosplatňujúca, z hľadiska obsahu uvádzajú celkovú dlžnú sumu, s ktorou bol dlžník toho času v omeškaní. Špecifikácia splátky nemá v konečnom dôsledku žiaden pozitívny dopad na zvýšenie platobnej disciplíny dlžníka-spotrebiteľa, absencia špecifikácie splátky nestavia spotrebiteľa do nevýhodnejšieho postavenia. Predmetnú otázku posudzovali súdy približne od roku 2008 – do roku 2024 a z rozhodovacej praxe súdov (na všetkých úrovniach) pre banky požiadavka na špecifikáciu splátky vo výzve zosplatňujúcej, resp. pred zosplatnením nevyplývala. Predmetnú problematiku posudzoval dovolací súd pri riešení právnej otázky premlčania (výsledkom čoho bol aj judikát publikovaný pod č. R 29/2023, uznesenie Najvyššieho súdu SR z 29. novembra 2022 sp. zn. 7Cdo/268/2020). Povinnosť veriteľa vyhlásiť predčasnú splatnosť zo spotrebiteľskej zmluvy pre jedinou omeškanú splátku, ktorú je povinný veriteľ určiť v právnom úkone (či už upozornením alebo samotným zosplatnením) je v rozpore s rozhodnutím Súdneho dvora EÚ z 09.11.2023 (C-598/21). Navyše od 01.11.2024 už v zmysle novelizácie Občianskeho zákonníka nie je potrebné ani samostatné upozornenie pred zosplatnením, keď dlh sa stáva splatným na základe oznámenie o zosplatnení po zákonom stanovenej aspoň 15-dňovej lehote na zaplatenie (a opätovne navyše bez toho, aby veriteľ bol povinný uvádzať konkrétne omeškané splátky, avšak stačí uviesť len sumu omeškaných splátok).

18. Žalobca ďalej uviedol, že výzva veriteľa je pre spotrebiteľa dostatočným spôsobom určitá a je jasný prejav vôle veriteľa, ktorý využil svoje právo zosplatniť úver po predchádzajúcej výzve na zaplatenie omeškaných splátok. Prejav vôle je totiž neurčitý len v tých prípadoch, pokiaľ je neistý jeho obsah. Z obsahu uvedených úkonov je však celkom zrejмый úmysel veriteľa, t. j. upozornenie dlžníka v súlade s ust. § 53 ods. 9 OZ na to, že je v omeškaní po dobu viac ako 3 mesiacov, je z neho zrejмая aj celková výška jeho omeškania a rovnako upozornenie na to, že v prípade, ak omeškané plnenie neuhradí v dodatočnej lehote, je veriteľ oprávnený žiadať o zaplatenie celej pohľadávky. Rovnako z obsahu zosplatnenia je zrejмая vôľa veriteľa, aby nastala splatnosť celej pohľadávky z dôvodu porušenia povinností na strane dlžníka – nedodržania jeho platobnej disciplíny. Z obsahu týchto úkonov je teda bez akýchkoľvek pochybností zrejмая vôľa konajúcej osoby, čo vylučuje možné právne posúdenie uvedených právnych úkonov ako neurčitých, resp. neplatných.

19. Namietal záver súdu prvej inštancie, že z prílohy Zmluvy č. 1 o postúpení pohľadávky, v ktorej majú byť definované jednotlivé pohľadávky s príslušenstvom, ako jej neoddeliteľnú súčasť, nevyplýva ani žiadna identifikácia žalovaného okrem jeho mena a priezviska, ani výška pohľadávky a jej príslušenstva, ktoré bolo postúpené. Žalobca poukázal na skutočnosť, že z Prílohy k Zmluve o postúpení vyplývajú okrem mena a priezviska žalovaného aj jeho adresa trvalého pobytu, dátum narodenia, rodné číslo, číslo zmluvy: XXXXXX zhodujúce sa s číslom úverovej zmluvy a číslo úverového účtu uvedené v Prílohe k Zmluve o postúpení sa rovnako zhoduje s dôkazmi o platbách žalovaného, ktoré boli vedené na tomto konkrétnom účte. V Prílohe k Zmluve o postúpení sa ďalej uvádza aj presná výška a rozpis postupovanej pohľadávky na jednotlivé položky. V tejto súvislosti sa teda žalobca nestotožnil so záverom súdu, v zmysle ktorého je postúpenie pohľadávky neplatné z dôvodu neurčitosti, či nezrozumiteľnosti. Zmluva o postúpení pohľadávok určito a zrozumiteľne identifikuje pohľadávku, ktorá reálne existuje a ktorá je predmetom prevodu.

20. Namietal, že súd prvej inštancie sa rozhodol účelovo neprihliadať na dôkazy predložené žalobcom z dôvodu sudcovskej koncentračnej zásady napriek tomu, že boli predložené dňa 21.09.2023, t. j. viac ako jeden kalendárny rok pred pojednávaním, na ktorom bolo vyhlásené uznesenie o skončení dokazovania. Z obsahu napádaného rozhodnutia ani samotnej zápisnice z pojednávania konanom dňa 28.10.2024 však nevyplýva, že by súd tieto dôkazy nevykonal, a preto žalobca uvádza, že súd prvej inštancie

po vykonaní týchto dôkazov sa účelovo rozhodol na ne neprihliadať z dôvodu, že neboli žalovanému na prospech, t. j. nepodporovali jeho záver o nedôvodnosti podanej žaloby. Takýto postup súdu prvej inštancie je podľa názoru žalobcu závažným porušením práva žalobcu na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, nakoľko súd sa po vykonaní dôkazu nemôže spätne rozhodnúť, že na tento dôkaz nebude prihliadať, pretože je na neprospech spotrebiteľa alebo sa súdu nehodí k rozhodnutiu, nakoľko po vykonaní dôkazu súdom dôvod na neprihliadnutie dôkazu podľa ust. § 153 ods. 2 CSP zanikol, keďže sa už nevyžaduje nariadenie ďalšieho pojednávania ani iné úkony súdu. Osobitne žalobca poukázal aj na skutočnosť, že súd bol v zmysle zrušujúceho uznesenia odvolacieho súdu povinný zopakovať dokazovanie, pričom súd nevyzval žalobcu ani ho nepočul o sudcovskej koncentrácii po zrušení jeho rozhodnutia odvolacím súdom, a preto nič nebránilo súdu na tieto dôkazy prihliadnúť.

21. V tomto bode zároveň žalobca z opatrnosti uplatnil aj odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods. 1 písm. e) CSP, nakoľko síce z odôvodnenia napádaného rozsudku sa neuvádza žiadna informácia o tom, aby súd vyššie uvedené dôkazy nevykonal, a teda ani odôvodnenie nevykonania tohto dôkazu sa v rozhodnutí súdu nenachádza (súd na ne len neprihliadol), a teda žalobca namieta, že súd nevykonal navrhnuté dôkazy, ktoré žalobca predložil viac ako jeden kalendárny rok pred nariadeným pojednávaním, pričom žalobca upozorňuje, že tieto dôkazy preložil po tom, ako súd prekvapivo označil zmluvu o postúpení za neurčitú z dôvodu, ktorý ani nebol namietaný protistranou, a teda žalobca reagoval na túto novú skutočnosť oznámenú samotným súdom svojim najbližšie nasledujúcim procesným úkonom.

22. Žalobca poukázal aj na ďalšie porušenie práva žalobcu na spravodlivý proces, nakoľko súd odmietol podania a dôkazy žalobcu, ktoré boli súdu zaslané v nadväznosti na vyjadrenia žalovaného po postúpení pohľadávky a zmene žalobcu, pričom takéto odmietnutie podaní žalobcu súd odôvodnil sudcovskou koncentraciou konania, resp. tým, že tieto podania boli súdu doručené po štyroch rokoch od podania žaloby, a to napriek tomu, že žalovaný bol zastúpený advokátom a podania žalovaného v tej istej dobe súd akceptoval, pričom v prípade zastúpenia spotrebiteľa advokátom sa ust. § 296 CSP nepoužije, no napriek tomu všetky podania žalovaného ako spotrebiteľa (aj v zastúpení advokátom) súd prijal ako riadne a včasné podania, no na druhú stranu žalobcovi odňal možnosť akýmkoľvek spôsobom reagovať a vykonávať procesné úkony v nadväznosti na vyjadrenia žalovaného – zastúpeného advokátom.

23. Osobitne v tomto smere žalobca poukázal aj na prekvapivo uplatnenú koncentraciu konania v rozpore s predbežným právnym posúdením súdu, ako aj so samotnými procesnými rozhodnutiami súdu, nakoľko súd uznesením zo dňa 20.10.2021 priamo na pojednávaní vyzval žalobcu na doplnenie listinných dôkazov v súlade s predbežným právnym posúdením, no následne sa súd pri vyhotovovaní rozsudku rozhodol spätne uplatňovať koncentraciu konania – porušiť vlastné uznesenie zo dňa 20.10.2021 - a na žiadne z doplnených dôkazov a vyjadrení neprihliadať, čím došlo podľa názoru žalobcu nepochybne k opätovne k ďalšiemu porušeniu práva žalobcu na spravodlivý proces.

24. V tomto smere má žalobca za to, že súd prvej inštancie nepostupoval v zmysle zásady rovnosti sporových strán, nakoľko bez akýchkoľvek dôvodov, ako aj v rozpore s ust. § 291 ods. 3 CSP, ktorý výslovne stanovuje, že v prípade zastúpenia spotrebiteľa advokátom sa ust. § 296 CSP nepoužije, no napriek tomu podania právneho zástupcu žalovaného prijal bez akýchkoľvek námietok, a to aj po štyroch rokoch, kedy sa žalovaný vyjadril k žalobe (toto vyjadrenie bolo žalobcovi doručené dňa 27.03.2023 !!!) avšak žalobcovi už neumožnil vyjadriť sa k podaniam žalovaného, resp. rozhodol sa na ne neprihliadať, v dôsledku čoho zamietol žalobu.

25. V nadväznosti na právne posúdenie neprijateľnej zmluvnej podmienky týkajúcej sa práva vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru žalobca rovnako ako aj súd prvej inštancie uviedol, že v čase uzatvorenia úverovej zmluvy nebolo ust. § 53 ods. 9 OZ platné ani účinné. Obsah zmluvy teda nemohol vychádzať z budúcej právnej úpravy ani judikatúry nakoľko v tom čase zmluvné strany objektívne nemohli mať vedomosť o úprave podmienok zosplatenia v budúcnosti. Napriek tejto skutočnosti súd prvej inštancie dospel k záveru, že dojednané právo veriteľa na predčasné splatenie úveru je neprijateľnou zmluvnou podmienkou bez ohľadu na to, že v tom čase zákon vyžadoval výlučne toto právo mať dojednané v zmluve a žiadne iné podmienky neboli zákonom dané. Uvedený postup súdu, ktorým súd účelovo obchádza všeobecné právne predpisy je podľa názoru žalobcu prekročením právomoci súdu prvej

inštancie, ktorý bez aplikovania platného a účinného vnútroštátneho právneho poriadku aplikuje neplatnú a neúčinnú právnu úpravu.

26. Zo znenia ustanovení zákona účinného v čase uzatvorenia úverovej zmluvy čl. IX bod 7. – kde je upravené právo veriteľa na vyhlásenie mimoriadnej splatnosti – je zrejmé, že toto ustanovenie zmluvy kopíruje a vychádza z § 565 OZ. Samotný zákonodarca považoval za legitímne, aby v prípade samotného dojednaní práva na zosplatenie mohol veriteľ mohol takéto právo veriteľ uplatniť. Z uvedenej právnej úpravy zároveň vyplýva, že z kontroly neprijateľnosti zmluvných podmienok sú vylúčené neprijateľné zmluvné kopírujúce ustanovenia zákonných predpisov (ako v tomto prípade). Takéto vylúčenie kontroly potvrdzuje aj rozsudok Súdneho dvora EÚ zo dňa 10.09.2014 vo veci D. E. vs. SMART Capital, a. s. (C-34/13). Podľa tohto rozhodnutia sa má článok 1 ods. 2 Smernice 93/13 vykladať v tom zmysle, že zmluvná podmienka obsiahnutá v zmluve, ktorú uzavrel predajca alebo dodávateľ so spotrebiteľom, je vylúčená z pôsobnosti tejto smernice vtedy, ak uvedená zmluvná podmienka odráža obsah záväzného zákonného alebo regulačného ustanovenia. Navyše žalobca považuje za nemysliteľné, aby právo veriteľa bolo považované za neprijateľnú zmluvnú podmienku napriek tomu, že vyplýva priamo zo zákonných ustanovení výlučne z dôvodu, že o niekoľko rokov bude v dôsledku vývoja judikatúry zmenená právna úprava, o ktorej nemohol mať veriteľ za žiadnych okolností vedomosť v čase uzavretia zmluvy. Uvedeným postupom teda súd sankcionuje veriteľa, že postupoval v súlade so zákonom účinným v čase uzavretia zmluvy pokiaľ na vec retroaktívne aplikuje v tom čase neúčinnú právnu úpravu pod zámienkou posúdenia neprijateľných zmluvných podmienok. Konajúci súd tak svojím výkladom odmietol aplikovať na prejedávaný spor ust. § 565 OZ – ktorý výslovne upravuje právo veriteľa zosplatiť pohľadávku voči spotrebiteľovi bez akýchkoľvek osobitných podmienok – čím súd účelovo a vedome odmietol rozhodnúť v zmysle platných a účinných právnych predpisov a rozhodol sa nerešpektovať jednoznačnú vôľu zákonodarcu.

27. V ďalšom žalobca poukázal na zjavnú arbitrárnosť a špekulatívnosť konania súdu, ktorého odôvodnenie celkom nepochybne nesmeruje k spravodlivému a zákonnému rozhodnutiu vo veci, nakoľko súd aj napriek jeho procesným rozhodnutiam v konaní sa ex post pri vyhotovovaní rozsudku rozhodol na ne neprihliadať – teda postupovať v rozpore s vlastnými procesnými uzneseniami – a z konania súdu tak nepochybne vyplýva špekulatívnosť a vyhľadávanie dôvodov za účelom zamietnutia žaloby za každú cenu. V tomto smere je potrebné poukázať aj na už v poradí druhé účelové 40 stranové rozhodnutie súdu, ktoré napriek svojmu rozsahu obsahuje nejasné a neúplné a protichodné odôvodnenie – pričom žalobcovi ani nie je úplne zrejmé, kedy začala plynúť premlčacia doba, aké sú podmienky pre platné vyhlásenie mimoriadnej splatnosti, čím je nepochybne samotné odôvodnenie zmätočné a bráni žalobcovi uplatňovať jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

28. Žalobca ďalej uviedol, že otázka platného postúpenia pohľadávky z postupcu na žalobcu už bola Okresným súdom Poprad právoplatne vyriešená – a to uznesením, č. k. 18Csp/101/2017-85 zo dňa 12.11.2019, ktorým došlo k pripusteniu žalobcu do konania na strane žalobcu namiesto jeho právneho predchodcu. Podľa názoru žalobcu je podmienkou vyhovenia návrhu na zmenu strany sporu v zmysle ust. § 80 CSP preukázanie prevodu alebo prechodu práva – je teda vylúčené, aby súd vyhovel návrhu na zmenu žalobcu, či žalovaného (napr. z dôvodu postúpenia pohľadávky) a následne už s novým žalobcom, či žalovaným žalobu zamietol pre nedostatok aktívnej, či pasívnej vecnej legitímácie pre neplatné postúpenie pohľadávky. Nakoľko súd vyššie uvedeným uznesením pripustil zmenu žalobcu (a tým aj posúdil, že postúpenie pohľadávky z postupcu na žalobcu je platné), tak jeho záver v rozhodnutí vo veci samej nemôže odporovať jeho skoršiemu rozhodnutiu, inak by bolo takéto rozhodnutie nepreskúmateľné a v rozpore s jeho predchádzajúcim záverom, čím by nesprávnym procesným postupom znemožnil stranám sporu, aby uskutočňovali im patriace procesné práva v takej miere, že by došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

29. Na základe vyššie uvedeného žalobca navrhol, aby odvolací súd rozsudok v napadnutom rozsahu preskúmal a v zmysle ustanovenia § 388 CSP v spojení s ust. § 390 písm. a) a b) CSP ho zmenil tak, že vyhovie žalobe žalobcu v celom rozsahu a prizná žalobcovi nárok na náhradu trov konania na súde prvej inštancie a trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

30. K odvolaniu podala vyjadrenie žalovaný. Podľa jeho názoru žalobca neopodstatnené namieta skutočnosť, že pokiaľ súd prvej inštancie pripustil uznesením vstup žalobcu do konania na základe

predloženej zmluvy o postúpení, bol povinný podľa žalobcu vychádzať z takto prejedikovaného názoru o existencii aktívnej vecnej legitímácie žalobcu. Žalobca sa stal stranou sporu na základe procesného rozhodnutia v zmysle § 80 ods. 2 CSP, podľa ktorého súd vyhovie návrhu na to, aby na miesto žalobcu vstúpil ten, na koho bol práva alebo povinnosti prevedené, ak po začatí konania došlo k prevodu alebo k prechodu práva, a ak s tým súhlasí ten, kto má vstúpiť na miesto žalobcu. Rozsah skutkových zistení a právneho posúdenia súdu pri rozhodovaní o vstupe ďalšieho subjektu do konania sa viaže len na skúmanie podmienok konania (§ 161 CSP), pokiaľ ide o subjekty sporu, k ich právnej a procesnej subjektivite, nie však vecnej legitímácii, a tomu, či existuje taký prejav vôle, s ktorým zákonná úprava spája účinky prevodu, resp. prechodu práv a povinností, ktoré sú predmetom súdneho sporu. Ak nie sú zrejme zjavné nedostatky právneho úkonu, na základe ktorého žalobca takýto procesný úkon učinil, ani neexistujú prekážky konania, súd jeho návrhu vyhovie. Vyhodnotenie aktívnej vecnej legitímácie teda toho, či tvrdené právo veriteľa naozaj existuje, je už otázkou právneho posúdenia súdom vzťahujúce sa k meritórnemu rozhodnutiu vo veci samej. Samotné rozhodovanie v štádiu procesného úkonu - rozhodnutia o zmene sporovej strany v žiadnom smere neprejudikuje rozhodnutie súdu vo veci samej (NS SR 4Cdo/113/2006, 1Obdo/4/2014, 2Obdo/102/2020).

31. Žalovaný uviedol, že v poslednej výzve na úhradu pohľadávky zo dňa 11.08.2014, ktorou bol žalovaný vyzvaný na zaplatenie omeškaných splátok úveru ku dňu 10.08.2014 vo výške 5.866,98 eur bezodkladne absentuje špecifikácia konkrétnej splátky, pre ktorú mohol jednorazovo a predčasne zosplatiť celý dlh. Ak právny úkon zosplatenia neobsahuje konkretizáciu splátky, pre ktorú sa veriteľ rozhodol peňažný dlh zosplatiť, je nejasný a teda neurčitý, nakoľko vyvoláva dôvodné pochybnosti o tom, či došlo k dodržaniu zákonom stanovenej minimálnej lehoty 3 mesiacov pre uplatnenie takéhoto práva veriteľa, je neplatný v súlade s § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Poukázal na rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo/2/2023 zo dňa 25.01.2024, sp. zn. 5Cdo/188/2023 zo dňa 31.07.2024, 5Cdo/197/2022 zo dňa 26.06.2024, sp. zn. 6Cdo/15/2023 zo dňa 25.09.2024.

32. Nakoľko nedošlo k platnému vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru právnym predchodcom žalobcu je Zmluva o postúpení pohľadávky zo dňa 30.07.2019 absolútne neplatná pre rozpor s § 39 Občianskeho zákonníka, žalobca sa nestal platne veriteľom pohľadávky a nie je aktívne vecne legitímovaný na uplatnenie nároku v tomto konaní. V konaní pred súdom prvej inštancie žalobca predložil Zmluvu o postúpení pohľadávok zo dňa 30.07.2019 avšak táto neobsahovala jednoznačnú a presnú identifikáciu postupovanej pohľadávky vo vzťahu k žalovanému. V Rámcovej zmluve o postúpení pohľadávok v čl. I. bod 2 sa uvádza, že neoddeliteľnou súčasťou Zmluvy je Príloha č. 1, v ktorej sú definované jednotlivé pohľadávky s príslušenstvom. Žalobca v konaní nepredložil žiadnu prílohu, zoznam pohľadávok a ani inú listinu, ktorá by preukazovala a obsahovala identifikáciu postupovanej pohľadávky vo vzťahu k žalovanému. Špecifikáciu pohľadávky žalovaného predložil žalobca až v odvolacom konaní. Jedná sa o tzv. novoty v odvolacom konaní, na ktoré súd prvej inštancie nemôže prihliadať.

33. Ustanovenie § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. v znení účinnom v čase postúpenia pohľadávky umožňovalo banke právo postúpiť inej osobe (a to aj osobe, ktorá nie je bankou) len splatnú pohľadávku, resp. časť pohľadávky, ktorá je splatná, a v tomto prípade došlo k postúpeniu nesplatennej pohľadávky, išlo preto o postúpenie v rozpore s uvedeným ustanovením, a o absolútne neplatný právny úkon v zmysle ustanovenia § 39 Občianskeho zákonníka. Posledná výzva na úhradu pohľadávky zo dňa 11.08.2014 nie je osobitnou výzvou podľa § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z., ale je výzvou v zmysle § 53 ods. 9 OZ. Poukazujeme na rozhodnutia NS SR 2Cdo/266/2020 zo dňa 31.03.2022, rozhodnutie 4Cdo/75/2020 zo dňa 27.10.2022, z ktorých vyplýva požiadavka zaslania samostatnej výzvy banky pred postúpením pohľadávky.

34. V konaní nebola preukázaná prvá z dvoch kumulatívne vyžadovaných zákonných podmienok pre postúpenie pohľadávky klienta banky na iný subjekt, a to predchádzajúca osobitná výzva banky klientovi s upozornením na omeškanie (v stave aktuálnom pred postúpením pohľadávky) s platením dlhu banke. Pokiaľ žalobca v spore mal zámer preukázať splnenie zákonných podmienok platného postúpenia pohľadávky banky a doložil do spisu výzvu svojho právneho predchodcu zo dňa 11.08.2014 „Posledná výzva na úhradu pohľadávky“ adresovanú žalovanému ako dlžníkovi, takáto písomnosť neobstojí požiadavke vyžadovanej Zákomom o bankách. Právny predchodca žalobcu nepostupoval pri postúpení pohľadávky v súlade s ustanovením tej časti zákona o bankách – Ochrana klientov a bankové tajomstvo, nakoľko pohľadávku postúpil na žalobcu po necelých 5 rokoch (31.07.2019) od zaslania výzvy, pričom

pred postúpením pohľadávky bol povinný zaslať výzvu § 92 ods. 8 s aktuálnou výškou dlžnej sumy. Päť rokov stará posledná výzva na úhradu pohľadávky nemôže mať za následok predpokladaný v § 92 ods. 8 zákona o bankách. Žalobca túto výzvu nepredložil. Pokiaľ bola postúpená pohľadávka bankou bez splnenia uvedených podmienok je postúpenie pohľadávky v rozpore so zákonom a tento úkon je absolútne neplatný podľa ustanovenia § 39 OZ.

35. Žalovaný k otázke premlčania nároku súhlasil s právnym názorom súdu prvej inštancie. Žaloba bola podaná na súd dňa 20.10.2017, teda po uplynutí premlčacej doby, ktorá začala plynúť najneskôr dňa 20.09.2014. Premlčacia lehota preto márne uplynula pre žalobcu dňom 21.09.2017 a pre splátku splatnú 20.06.2014. Premlčacia doba začala plynúť po uplynutí 3 mesiacov od splatnosti splátky splatnej dňa 20.03.2014, teda od 21.06.2014, premlčacia doba márne uplynula dňa 21.06.2017.

36. Vzhľadom k uvedenému žalovaný navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil v súlade s § 387 CSP a uložil povinnosť žalobcovi je nahradiť žalovanému trovy odvolacieho konania.

37. Žalobca podal odvolaciu repliku, v ktorej uviedol, že ust. § 92 ods. 8 ZoB pojednáva len o písomnej výzve banky (bez akejkoľvek požiadavky na osobitnú a samostatnú formu tejto výzvy či osobitné náležitosti) voči svojmu klientovi, t. j. výzve banky k úhrade záväzku, resp. akejkoľvek časti peňažného záväzku klienta. Námietky žalovaného, že ust. § 92 ods. 8 ZoB vyžaduje určitú „kvalifikovanú výzvu“ sú zjavne nesprávne nakoľko nevyplývajú zo znenia zákonných predpisov ale zároveň odporujú aj judikatúre najvyšších súdnych autorít. Ak by zákonodarca mienil ustanovením § 92 ods. 8 ZoB určiť osobitné náležitosti, príp. samotnú formu výzvy pred postúpením alebo jej časovú účinnosť, bolo by to v ustanovení § 92 ods. 8 ZoB výslovne a jednoznačne uvedené. Na základe uvedeného považuje žalobca názor žalovaného o tom, že nebol vyzvaný na úhradu pohľadávky kvalifikovanou výzvou banky podľa ust. § 92 ods. 8 ZoB za arbitrárny. Totožnú právnu otázku už detailne posúdil aj Najvyšší súd SR, ktorý ustálene najnovšou judikatúrou uzavrel, že ust. § 92 ods. 8 ZoB nevyžaduje samostatnú a výlučnú formu písomnej výzvy ani žiadne osobitné náležitosti. V tejto súvislosti citoval z rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 9Cdo/165/2022 z 27.09.2023 a 1Cdo/154/2022 z 27.02.2024.

38. V tejto súvislosti žalobca ďalej uviedol, že aj samotné podanie žaloby možno považovať za výzvu podľa ust. § 92 ods. 8 ZoB, nakoľko záver, že za kvalifikovanú výzvu na splnenie záväzku možno považovať aj samotné podanie žaloby, na súde vyplýva aj z rozhodovacej praxe Najvyššieho súdu Slovenskej republiky – v tejto súvislosti žalobca poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 16Cb/297/1997 z 30. marca 2009 (ktorého závery potvrdil aj Ústavný súd Slovenskej republiky v uznesení so sp. zn. III. ÚS 565/2012-23.

39. S poukazom na uvedené žalobca právne uzavrel, že aj žalobou o zaplatenie 114.235,40 eur s prísl., ktorá bola postupom podaná na súde, ktorý ju preukázateľne zaslal žalovanému (keďže aj samotná žaloba je výzvou dlžníkovi na plnenie záväzku), bol žalovaný vyzvaný na úhradu svojho záväzku. Žalobca teda v konaní riadne preukázal, že žalovaný bol v čase postúpenia pohľadávky napriek písomnej výzve postupcu v omeškaní so splnením čo i len časti svojho peňažného záväzku voči postupcovi po dobu dlhšiu ako 90 kalendárnych dní. Na základe vyššie uvedeného žalobca trvá na podanom odvolaní v celom rozsahu.

40. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie bolo podané v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou osobou (§ 359 CSP) proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 385 CSP a contrario) s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozsudku oznámil na úradnej tabuli a webovej stránke odvolacieho súdu a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

41. V tomto spore si právny predchodca žalobcu, Československá obchodná banka, a. s., F., žalobou uplatnil voči žalovanému nárok na zaplatenie istiny 114.235,40 eur s príslušenstvom titulom neuhradenia zosplatennej pohľadávky zo zmluvy o poskytnutí úveru reg. XXXXXX zo dňa 04.06.2008. Súd prvej inštancie uznesením č. k. 18Csp/101/2017-85 zo dňa 12.11.2019 pripustil zmenu subjektu na strane žalobcu tak, že namiesto Československej obchodnej banky, a. s. do konania vstúpil nový žalobca, spoločnosť EOS KSI Slovensko, s.r.o.

42. Súd prvej inštancie rozsudkom č. k. 18Csp/101/2017-360 zo dňa 30.06.2023 z tam uvedených dôvodov, najmä z dôvodu premlčania a nedostatku aktívnej legitímácie žalobu zamietol a žalovanému priznal nárok na 100 %-tnú náhradu trov konania.

43. Krajský súd v Prešove uznesením č. k. 11CoCsp/3/2024 - 401 zo dňa 23.05.2024 v konaní o odvolaní následne zrušil rozsudok v spojení s opravným uznesením a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Odvolací súd sa stotožnil so žalobcom a jeho odvolacou námietkou, že súd prvej inštancie nevedel právne ustáliť a uviesť jednoznačný výklad ust. § 53 ods. 9 a § 565 OZ, teda presne stanoviť, k akej splátke bol úver zosplatnený a z akých dôvodov, preto konštatoval zmätočnosť rozsudku. Odvolací súd uložil súdu prvej inštancie vysporiadať sa s tým, či došlo k premlčaniu uplatneného nároku, kedy začala plynúť premlčacia doba a či boli splnené podmienky pre platné zosplatnenie úveru právnym predchodcom žalobcu. Následne po ustálení a prijatí záveru v naznačenom smere súd prvej inštancie mal prijať záver k otázke, či došlo k platnému postúpeniu pohľadávky podľa § 92 ods. 8 ZoB.

44. Žalobca podala odvolanie z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b), f) a h) CSP, teda, že súd prvej inštancie nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Pri rozhodovaní odvolacieho súdu o odvolaní proti napadnutému rozsudku je odvolací súd viazaný ako rozsahom odvolania, tak aj dôvodmi podaného odvolania (ktoré strana môže meniť a dopĺňať len do uplynutia odvolacej lehoty). Odvolateľ v podanom odvolaní fakticky svojím dispozičným úkonom vymedzuje nielen rozsah, ale aj dôvody preskúmvacej činnosti odvolacieho súdu.

45. K námietke nesprávneho právneho posúdenia § 365 ods. 1 písm. h) CSP odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O omyl ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak sice aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery (pozri napr. Najvyšší súd SR, sp. zn. 7Cdo/7/2010).

46. Podľa § 92 ods. 8 zákona č. 483/2011 Z.z. o bankách (ďalej v texte ako „ZoB“), ak je napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky, môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou (ďalej len „postupník“), aj bez súhlasu klienta. Toto právo banka alebo pobočka zahraničnej banky nemôže uplatniť, ak klient ešte pred postúpením pohľadávky uhradil banke alebo pobočke zahraničnej banky omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva; to neplatí, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky presiahol jeden rok. Pri postúpení pohľadávky je banka alebo pobočka zahraničnej banky povinná odovzdať postupníkovi aj dokumentáciu o záväzkovom vzťahu, na ktorého základe vznikla postúpená pohľadávka; banka alebo pobočka zahraničnej banky môže postupníkovi poskytnúť informáciu o jednotlivých iných záväzkových vzťahoch medzi bankou alebo pobočkou zahraničnej banky a klientom len za podmienok a v rozsahu ustanovených týmto zákonom.

47. Podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, ak ide o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, ktoré sa má vykonať v splátkach, môže dodávateľ uplatniť právo podľa § 565 najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky a keď súčasne upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva.

48. Podľa § 565 Občianskeho zákonníka, ak ide o plnenie v splátkach, môže veriteľ žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky, len ak to bolo dohodnuté alebo v rozhodnutí určené. Toto právo však môže veriteľ použiť najneskôr do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky.

49. V prejednávanej veci ide o nárok žalobcu, ako postupníka, ktorý má hmotnoprávny základ v pôvodnom právnom vzťahu medzi právnym predchodcom žalobcu (ktorým bola banka) a žalovaným. Na základe Zmluvy o postúpení pohľadávok č. XXXXXXXXXXXX s prílohou č. 1 zo dňa 30.07.2019 právny predchodca žalobcu Československá obchodná banka, a. s., postúpila na žalobcu pohľadávku uplatňovanú v tomto konaní. Postúpenie pohľadávky vo všeobecnosti upravuje Občiansky zákonník v ust. § 524 a nasl.

50. Jednou z prvých otázok, ktoré rieši súd v civilnom sporovom konaní, je otázka vecnej legitímácie, ktorou sa rozumie stav vyplývajúci z hmotného práva, v rámci ktorého je jedna zo strán sporu nositeľkou určitého hmotnoprávneho oprávnenia (je aktívne legitimovaná) a na druhej strane sporu spočíva určitá hmotnoprávna povinnosť (je pasívne legitimovaná). Nedostatok vecnej legitímácie (aktívnej alebo pasívnej) vedie vždy k zamietnutiu žaloby meritórnym rozhodnutím. Otázkou, kto je v tom-ktorom prípade aktívne a pasívne vecne legitimovaný, musí súd riešiť vždy skôr než pristúpi k riešeniu otázky existencie alebo neexistencie nároku.

51. Odvolací súd uvádza, že skúmanie vecnej legitímácie (aktívnej alebo pasívnej), je imanentnou súčasťou každého súdneho konania; súd vecnú legitímáciu skúma vždy aj bez návrhu a aj v prípade, ak ju žiadna zo strán sporu nenamietá. Zistenie nedostatku vecnej legitímácie má za následok zamietnutie žaloby. „Vecnou legitímáciou je stav vyplývajúci z hmotného práva, kedy jeden účastník občianskeho súdneho konania (navrhovateľ) je subjektom hmotnoprávneho oprávnenia, o ktoré v konaní ide (je aktívne vecne legitimovaný) a účastník na opačnej procesnej strane (odporca) je subjektom hmotnoprávnej povinnosti (je pasívne vecne legitimovaný)“ (z uznesenia Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. III.ÚS 517/2011-9 zo dňa 22.11.2011). V prejednávanej veci bolo povinnosťou žalobcu preukázať, že je účastníkom hmotno-právneho vzťahu, z ktorého je vyvodzovaný žalobou uplatňovaný nárok.

52. Z dokazovania súdu prvej inštancie vyplýva, že dňa 04.06.2008 právny predchodca žalobcu, Československá obchodná banka a. s., ako veriteľ a žalovaný ako dlžník, uzatvorili Zmluvu o poskytnutí úveru reg. XXXXXX, na základe ktorej bol žalovanému poskytnutý hypotekárny úver na kúpu nehnuteľnosti vo výške 132.443,73 eur (ďalej len „Zmluva“).

53. V konaní nebolo sporné, že v tomto prípade išlo vzhľadom k subjektom Zmluvy (dodávateľ podľa ust. § 52 ods. 3 Občianskeho zákonníka a spotrebiteľ podľa ust. § 52 ods. 4 Občianskeho zákonníka) o zmluvu spotrebiteľskú podľa ust. § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Možno bez najmenších pochybností konštatovať, že v danom prípade išlo o tzv. formulárovú zmluvu, ktorá bola uzatváraná vo viacerých prípadoch a spotrebiteľ obsah zmluvy podstatným spôsobom ovplyvniť nemohol.

54. Zásadnou otázkou, ktorú bolo potrebné v predmetnom konaní vyriešiť, je otázka, či boli splnené zákonné podmienky na postúpenie tzv. bankovej pohľadávky. Zákon o bankách totiž nad rámec pravidiel cesie v Občianskom zákonníku sprísňuje pravidlá pri postupovaní pohľadávok z bánk na iné subjekty.

55. Spôsobilým predmetom postúpenia v zmysle ust. § 92 ods. 8 ZoB môže byť iba pohľadávka alebo jej časť, ktorá je už (1) splatná, a to za predpokladu predchádzajúcej (2) písomnej výzvy banky a skutočnosti, že klient banky je napriek výzve (3) nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní. Uvedené predpoklady sú zákonným predpokladom pre platné postúpenie pohľadávky banky. Musia byť kumulatívne splnené v čase postúpenia pohľadávky. Uvedené ustanovenie je lex specialis k inštitútu cesie.

56. Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako najvyššia súdna autorita v oblasti interpretácie a aplikácie zákonov v rozsudku sp. zn. 7Cdo/26/2017 z 28.03.2018, aj v uznesení sp. zn. 1Cdo/147/2017 z 24.04.2018 zhodne konštatoval, že podmienky § 92 ods. 8 veta prvá ZoB sú zákonnými podmienkami platného postúpenia pohľadávky banky, nie úpravou, s nedodržaním ktorej je spojené porušenie bankového tajomstva.

57. Podľa rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo/162/2020 zo dňa 27.10.2021, uverejneného v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a súdov SR č. 2/2022 pod R 6 v sporoch s ochranou slabšej strany súd skúma vecnú legitímáciu z úradnej povinnosti. Dôkazné bremeno preukázania splnenia podmienok

podľa 92 ods. 8 vety prvej ZoB pred postúpením pohľadávky zaťažuje veriteľa, a to aj v prípade, že spotrebiteľ nepoprel s tým súvisiace skutkové tvrdenia veriteľa.

58. Pokiaľ ide o existenciu splatnej pohľadávky pred jej postúpením (30.07.2019) odvolací konštatuje, že z obsahu spisového materiálu vyplýva, že listom zo dňa 21.10.2014 (č. I. 18 súdneho spisu) právny predchodca žalobcu oznámil žalovanému vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru ku dňu 20.10.2014 a výšku dlžnej pohľadávky v celkovej sume 118.918,28 eur. Podľa doručky na č. I. súdneho spisu 19 tento list bol doručený žalovanému dňa 24.10.2014. Vyhláseniu mimoriadneho zosplatnenia predchádzala výzva zo dňa 11.08.2014 pod označením „Posledná výzva na úhradu pohľadávky“ (č. I. 16 súdneho spisu), v ktorej právny predchodca žalobcu uviedol, že napriek jeho predchádzajúcim výzvam, nebol na účte žalovaného zabezpečený dostatok prostriedkov na úhradu splátok úveru, tak ako to bolo dohodnuté v úverovej zmluve a vyzval žalovaného, aby bezodkladne uhradil dlh, ktorý je ku dňu 10.08.2014 vo výške 5.866,98 eur. V opačnom prípade bude úver vyhlásený za splatný a žalovaný bude povinný uhradiť celý dlh z poskytnutého úveru vo výške 120.062,38 eur. Podľa doručky na č. I. 17 súdneho spisu výzva bola doručená do vlastných rúk žalovanému dňa 14.08.2014.

59. Odvolací súd sa stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie, že ak Občiansky zákonník v ustanovení § 53 ods. 9 hovorí o možnosti uplatnenia práva podľa § 565 Občianskeho zákonníka, najskôr v lehote po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky, s ktorom je spotrebiteľ v omeškaní, musí ísť vždy o konkrétnu splátku, nakoľko len v takomto prípade je možné posúdiť, či bola dodržaná zákonom stanovená minimálna lehota troch mesiacov pre uplatnenie takéhoto práva veriteľom.

60. Odvolací súd zdôrazňuje, že vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru je právom (nie povinnosťou) veriteľa, ktorý tak môže učiniť pre ktorúkoľvek, a to aj jedinú splátku; samozrejme za splnenia zákonom predpokladaných podmienok. Predmetný absolútne zásadný dôsledok, ktorý môže veriteľ dosiahnuť pre nezaplatenie čo i len jednej splátky, podmieňuje nutnosť náležitého zedefinovania práve tej konkrétnej splátky, od ktorej včasného nesplnenia sa zosplatnenie celého úveru má odvíjať. V danej spojitosti treba konštatovať, že účelom § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka je aj poskytnutie možnosti spotrebiteľovi odvrátiť dôsledok vyhlásenia mimoriadnej splatnosti, a to zaplatením splátky, pre ktorú k takémuto mimoriadnemu úkonu zo strany veriteľa môže dôjsť.

61. Okolnosť náležitého zedefinovania konkrétnej splátky je rovnako relevantná z hľadiska využitia predmetného oprávnenia veriteľa, ktoré je podľa § 565 Občianskeho zákonníka časovo limitované do splatnosti najbližšej splátky. Veriteľ má pritom právo vybrať si, pre nezaplatenie ktorej splátky bude požadovať úhradu celého dlhu. Tento výber je ale spojený s povinnosťami dodržať zmienenu lehotu. Napokon, vymedzenie „zročnosti nesplnenej splátky“ je významné taktiež vo vzťahu k plynutiu premlčacej doby podľa § 103 Občianskeho zákonníka v spojení so závermi súvisiacej judikatúry Najvyššieho súdu SR; bližšie napr. rozhodnutie publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov SR R 29/2023.

62. Predčasné zosplatnenie pohľadávky musí spĺňať zákonné znaky, náležitosti a podmienky bezvadnosti právneho úkonu. Musí spĺňať požiadavku jasnosti, určitosti a zrozumiteľnosti. Odvolací súd v tejto súvislosti podporne poukazuje napr. na Veľký komentár k Občianskemu zákonníku autorov Štefček, M., Dulak, A., Bajánková, J., Fečík, M., Sedlačko, F., Tomašovič, M. a kol. Občiansky zákonník I. §1 - 450, 2. vydanie, Praha: C.H.Beck, 2019. 636 s. z ktorého cit. "Keďže predčasné zosplatnenie pohľadávky dodávateľom je jednostranným adresovaným hmotnoprávnym úkonom, je nevyhnutné, aby tento obsahoval aj jednoznačné, jasné a určité a rovnako nezameniteľné skutkové a právne odôvodnenie jeho urobenia smerom k právnemu postaveniu spotrebiteľa a trvaniu spotrebiteľského záväzku. Akýkoľvek úkon, ktorým je dotknutý spotrebiteľský záväzok a ktorý sa týka práv a povinností spotrebiteľa, musí byť aj náležite odôvodnený. Požiadavka odôvodnenia je daná práve titulom, aby sa spotrebiteľ nielen adekvátne oboznámil s dôvodmi konania na strane dodávateľa, ale aby sa mohol vo vzťahu k jednostrannej zmene zmluvných pomerov aj adekvátne brániť. Požiadavka na odôvodnenie jednostranneho konania dodávateľa, ktoré napĺňa znaky jednostrannej zmeny zmluvných podmienok, plynie aj z ostatnej judikatúry Súdneho dvora EÚ, konkrétne z rozsudku vo veci C-92/11, RWE Vertrieb AG v. Verbraucherverbund der Verbraucherzentrale Nordrhein-Westfalen e.V., a rovnako z rozsudku Súdneho dvora v spojených veciach C-359/11 a C-400/11, Alexandra Schulz v. Technische Werke Schussental GmbH und Co. KG a Josef Egbinghoff v. Stadtwerke Ahaus GmbH. Medzi uvedenými situáciami vidíme nevyhnutnú analógiu,

ktorú medzičasom z hľadiska nevyhnutnosti odôvodnenia vyhlásenia predčasnej splatnosti potvrdzuje aj súdna prax.“

63. Na základe rozoberaného je nutné vysloviť, že ak upozornenie podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka nevymedzuje splátku, ktorej nezaplatenie je určujúce pre využitie oprávnenia zosplatiť úver, nie je možný iný záver, než konštatovanie neplatnosti daného právneho úkonu pre jeho neurčitost podľa § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Obdobne treba uvedené aplikovať aj pre nadväzujúci úkon – vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru podľa § 565 Občianskeho zákonníka. (porovnaj rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn. 10CoCsp/14/2024 z 27.02.2025).

64. Podľa záverov Najvyššieho súdu SR vyjadrených v uznesení sp. zn. 5Cdo/2/2023 zo dňa 25.01.2024, cit.: „v prípade, ak zo strany veriteľa dôjde k vyhláseniu úveru za predčasne splatný, a to v súlade s ustanovením § 565 OZ a § 53 ods. 9 OZ, pre platný úkon zosplatenia je zo strany veriteľa nevyhnutné, aby v tomto zosplatení presne špecifikoval konkrétnu splátku, pre ktorú jednorazovo a predčasne zosplatiť celý dlh“.

65. Podľa záverov Najvyššieho súdu SR vyjadrených v neskoršom uznesení sp. zn. 5Cdo/197/2022 zo dňa 26.06.2024, cit.: „...v prípade, ak zo strany veriteľa dôjde k vyhláseniu úveru za predčasne splatný, a to v súlade s ustanovením § 565 OZ a § 53 ods. 9 OZ, pre platný úkon zosplatenia je zo strany veriteľa nevyhnutné, aby už v tejto výzve (upozornení spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva) presne špecifikoval konkrétnu splátku, pre ktorú jednorazovo a predčasne môže zosplatiť celý dlh. Identifikácia splátky je potrebná z dôvodu identifikácie prvého dňa plynutia premičacej doby, ale i pre potrebu vedomosti dlžníka o tom, zaplatením akej sumy zabráni zosplateniu úveru (porovnaj rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 2Cdo/149/2021). Je to podstatná informácia najmä v situáciách, pokiaľ predtým došlo k čiastočnému plneniu a dlžná suma sa mohla kumulatívne tvoriť aj dlhšie, pričom ale neboli naplnené podmienky, kedy by mohol byť úver zosplatený celý. Ak veriteľ oznámi iba dlžnú sumu s upozornením na možnosť zosplatenia celého úveru, môže byť spotrebiteľ pomýlený a v dôsledku informačnej asymetrie môže byť poškodený.“

66. Rovnako, podľa záverov Najvyššieho súdu SR vyjadrených v uznesení sp. zn. 6Cdo/15/2023 zo dňa 25.09.2024 „...neuviedenie konkrétnej splátky, pre ktorú veriteľ realizoval výzvu na zaplatenie neuhradenej splátky v zmysle § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka malo za následok neplatnosť zosplatenia úveru v zmysle § 565 Občianskeho zákonníka, ako aj absolútnu neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávky zo 14. decembra 2020 uzavretej medzi právnou predchodkyňou žalobkyne Slovenskou sporiteľnou a. s. ako postupcom a žalobkyňou ako postupníkom v zmysle § 39 v spojení s § 525 ods. 2 Občianskeho zákonníka z dôvodu nesplnenia zákonných podmienok postúpenia bankovej pohľadávky zo spotrebiteľského úveru na tretiu osobu v zmysle § 92 ods. 8 prvá veta zákona o bankách, v dôsledku čoho odvolací súd správne skonštatoval nedostatok aktívnej vecnej legitímácie žalobkyne v spore.“

67. Otázka, uvedenia konkrétnej splátky, pre ktorú veriteľ realizoval výzvu na zaplatenie neuhradenej splátky bola napokon vyriešená uznesením Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/152/2022 z 03.02.2025 zverejnenom v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov SR 3/2025 pod č. 34 cit.: „Bez konkretizácie splátky, pre ktorú prichádza zosplatenie, nie je možné spoľahlivo určiť, či k uplatneniu práva došlo za splnenia preň zákonom určených podmienok (uplynutia oboch lehôt podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka v znení účinnom do 31. októbra 2024). Právny úkon nekonkretizujúci splátku je preto nedostatočne určitý, sankcionovaný neplatnosťou (podľa § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka)“.

68. Pojem „ustálená rozhodovacia prax dovolacieho súdu“ definuje judikát R 71/2018 tak, že doň patria predovšetkým stanoviská alebo rozhodnutia najvyššieho súdu, ktoré sú (ako judikáty) publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky. Súčasťou ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu je tiež prax vyjadrená opakovane vo viacerých nepublikovaných rozhodnutiach najvyššieho súdu, alebo dokonca aj v jednotlivom, dosiaľ nepublikovanom rozhodnutí, pokiaľ niektoré neskôr vydané (nepublikované) rozhodnutia najvyššieho súdu názory obsiahnuté v skoršom rozhodnutí nespochybnili, prípadne tieto názory akceptovali a z hľadiska vecného na ne nadviazali. Do ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu v zmysle § 421 ods. 1 CSP treba zahrnúť aj naďalej použiteľné, legislatívnymi zmenami a neskoršou judikatúrou neprekonané civilné rozhodnutia a stanoviská publikované v Zbierkach súdnych rozhodnutí a stanovísk vydávaných Najvyššími súdmi

ČSSR a ČSFR, ďalej v Bulletin Najvyššieho súdu ČSR a vo Výbere rozhodnutí a stanovísk Najvyššieho súdu SSR a napokon aj rozhodnutia, stanoviska a správy o rozhodovaní súdov, ktoré boli uverejnené v Zborníkoch najvyšších súdov č. I, II. a IV vydaných SEVT Praha v rokoch 1974, 1980 a 1986 (3Cdo/204/2018).

69. Na základe vyššie uvedeného možno dospieť k záveru, že rozhodnutie najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/152/2022 z 03.02.2025 možno považovať za „ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu“.

70. Odvolaciemu súdu je známe rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Cdo/123/2022 zo dňa 30.01.2024, na ktoré poukazuje žalobca, a podľa ktorého sa „dovolací súd nestotožňuje s názorom, ktorý prezentovali dovolatelia, že špecifikácia splátky, pre ktorú dochádza k zosplatneniu, by mala byť podmienkou platnosti predčasného zosplatnenia dlhu.“ Predmetné rozhodnutie je však rozhodnutím ojedinelým, na ktoré súdna prax Najvyššieho súdu SR nenadviazala; naopak, z citovaných rozhodnutí (ods. 63 až 67) vyplýva jednoznačný záver Najvyššieho súdu SR, ktorý sa stal ustálenou rozhodovacou praxou dovolacieho súdu že v prípade, ak zo strany veriteľa dôjde k vyhláseniu úveru za predčasne splatný na základe ust. § 565 OZ a § 53 ods. 9 OZ, pre platný úkon zosplatnenia je zo strany veriteľa nevyhnutné, aby už vo výzve (upozornení spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva) presne špecifikoval konkrétnu splátku, pre ktorú môže predčasne zosplatiť celý dlh. Navyše uvedené rozhodnutie najvyššieho súdu ťažiskovo (primárne) riešilo otázku začatia plynutia premičacej doby v zmysle § 103 Občianskeho zákonníka, k otázke náležitostí vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru sa vyjadroval len okrajovo.

71. Odvolací súd sa preto stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že z obsahu výzvy na splatenie úveru pod označením „Posledná výzva na úhradu pohľadávky“ zo dňa 11.08.2014 a ani samotného predčasného zosplatnenia úveru zo dňa 21.10.2014 nevyplýva, že by tieto obsahovali špecifikáciu splátky, pre ktorú dlh žalovaného zo Zmluvy o poskytnutí úveru zo dňa 04.06.2008 právny predchodca žalobcu predčasne jednorazovo zosplatiť. Za tejto situácie sa odvolací súd stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že nebola splnená podmienka postúpenia splatnej pohľadávky v zmysle § 565 Občianskeho zákonníka.

72. Pokiaľ ide o splnenie druhej podmienky podľa § 92 ods. 8 ZoB, a to existencie predchádzajúcej písomnej výzvy banky pred postúpením bankovej pohľadávky, odvolací súd sa nestotožňuje so záverom súdu prvej inštancie, že pre riadne postúpenie úveru v zmysle § 92 ods. 8 ZoB postačuje aj riadne, úplne a zákonné predčasne zosplatnenie, a teda, že nie je potrebné zaslať o tom dlžníkovi samostatné osobitné zosplatnenie (body 53. a 54. odôvodnenia napadnutého rozsudku). Odvolací súd pritom poukazuje na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 5. augusta 2025 sp. zn. 1VCdo/4/2024, zverejnenom v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov SR 5/2025 pod č. 38, ktorý ustálil, že „Ustanovenie § 92 ods. 8 zákona o bankách predpokladá pre platné postúpenie pohľadávky banky na iný subjekt osobitnú výzvu banky klientovi, že je v omeškani so splatením čo i len časti svojho peňažného záväzku, pričom touto výzvou nie je (nemôže byť) výzva banky podľa ustanovenia § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka ani oznámenie o vyhlásení úveru za predčasne splatný“. Uvedený právny názor súdu prvej inštancie však už nič nemení na závere na jeho správnom závere neplatnom postúpení bankovej pohľadávky pre nedodržanie podmienky postúpenia splatnej pohľadávky.

73. Keďže žalobcom ako postupníkom nebolo v konaní preukázané naplnenie všetkých predpokladov možnosti postúpenia pohľadávky tak, ako to vyžaduje ust. § 92 ods. 8 ZoB (splatnosť pohľadávky), postúpenie pohľadávky nie je možné považovať za platné, a to s poukazom na ust. § 39 Občianskeho zákonníka. S ohľadom na túto skutočnosť odvolací súd v zhode so súdom prvej inštancie dospel k záveru, že žalobca nie je nositeľom práva, ktoré bolo predmetom postúpenia a žalobcom uplatnené v tomto konaní, preto mu nie je možné toto právo priznať.

74. Odvolací súd považoval za nedôvodné odvolacie námietky žalobcu vo vzťahu k tvrdenému rozporu právneho názoru súdu prvej inštancie, ktorý pokiaľ pripustil uznesením vstup žalobcu do konania na základe predloženej zmluvy o postúpení, bol povinný vychádzať z takto prejudikovaného názoru o existencii aktívnej vecnej legitímácie žalobcu.

75. Žalobca sa stal účastným sporu na základe uznesenia súdu prvej inštancie zo dňa 12.11.2019, ktorým pripustil žalobcu do konania na stane žalobcu namiesto jeho právneho predchodcu

(Československá obchodná banka, a. s.) v zmysle § 80 ods. 2 CSP, podľa ktorého súd vyhovie návrhu na to, aby na miesto žalobcu vstúpil ten, na koho boli práva alebo povinnosti prevedené, ak po začatí konania došlo k prevodu alebo k prechodu práva, a ak s tým súhlasí ten, kto má vstúpiť na miesto žalobcu.

76. Odvolací súd konštatuje, že rozsah skutkových zistení a právneho posúdenia súdu pri rozhodovaní o vstupe ďalšieho subjektu do konania sa viaže len na skúmanie podmienok konania (§ 161 CSP), pokiaľ ide o subjekty sporu, k ich právnej a procesnej subjektivite, nie však vecnej legitímácii, a tomu, či existuje taký prejav vôle, s ktorým zákonná úprava spája účinky prevodu, resp. prechodu práv a povinností, ktoré sú predmetom súdneho sporu. Ak nie sú zrejmé zjavné nedostatky právneho úkonu, na základe ktorého žalobca takýto procesný úkon učinil, ani neexistujú prekážky konania, súd jeho návrhu vyhovie. Vyhodnotenie aktívnej vecnej legitímácie teda toho, či tvrdené právo veriteľa naozaj existuje, je už otázkou právneho posúdenia súdom vzťahujúce sa k meritórnemu rozhodnutiu vo veci samej. Vyhodnotenie splnenia predpokladov pre procesnú zmenu sporovej strany, sa skúma z procesného hľadiska, či prejav vôle je spôsobilý vyvolať účinky sledované zákonom v zmysle prevodu alebo prechodu práva na iného. Konanie a rozhodovanie vo veci samej, v ktorom štádiu skúma otázku skutočnej existencie práva veriteľa je až výsledkom vykonaného dokazovania predchádzajúceho meritórnemu rozhodnutiu súdu. Samotné rozhodovanie v štádiu procesného úkonu - rozhodnutia o zmene sporovej strany v žiadnom smere neprejudikuje rozhodnutie súdu vo veci samej.

77. Správnosť uvedených záverov uznesením je podložená už vyššie spomínaným uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 5. augusta 2025 sp. zn. 1VCdo/4/2024, zverejnenom v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov SR 5/2025 pod č. 38, v ktorom najvyšší súd dospel k právnomu záveru cit.: „Súd nie je pri rozhodovaní vo veci samej z hľadiska posúdenia aktívnej vecnej legitímácie viazaný svojím procesným rozhodnutím o zmene žalobcu (§ 80 ods. 2 CSP).“

78. Súd prvej inštancie teda na základe zákonom predvídaného postupu a aplikácie zodpovedajúcej právnej úpravy, ktorú aj správne interpretoval, v súlade so zákonom rozhodol o vstupe žalobcu do konania a dôvodne konštatoval nedostatok jeho aktívnej vecnej legitímácie na uplatnenie pohľadávky voči žalovanému.

79. Vychádzajúc z uvedených záverov odvolací súd konštatuje, že rozsudok súdu prvej inštancie vo vzťahu prijatému záveru o nedostatku aktívnej legitímácie na strane žalobcu pre neplatnosť postúpenia bankovej pohľadávky z dôvodu porušenia ust. § 92 ods. 8 ZoB spĺňa kritériá pre odôvodňovanie rozhodnutí v zmysle § 220 ods. 2 CSP, preto ho nemožno považovať za nepreskúmateľný, neodôvodnený či zjavne arbitrárny (svojoľný). Vo vzťahu k tejto právnej otázke vyplýva z odôvodnenia rozsudku vzťah medzi skutkovými zisteniami aj úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej. V hodnotení skutkových zistení neabsentuje žiadna relevantná skutočnosť alebo okolnosť, súd prvej inštancie náležitým spôsobom právnu otázku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu v celom súhrne správne posúdil a náležite vyhodnotil.

80. Keďže odvolací súd v zhode so súdom prvej inštancie dospel k záveru, že žalobca nepreukázal svoju aktívnu vecnú legitímáciu v spore, čo je dôvodom na zamietnutie žaloby bez ďalšieho, preto už nebolo dôvodné sa zaoberať ďalšími odvolacími námietkami žalovanej (napr. premlčaním pohľadávky), nakoľko tieto by neboli spôsobilé ovplyvniť rozhodnutie súdu vo veci samej.

81. I podľa už konštantnej judikatúry tak národných, ako aj nadnárodných súdov súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkmi konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku účastníka konania, ktorý ju nastolil. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty účastníkov konania (porovnaj napríklad rozhodnutia ÚS SR II.ÚS 251/04, III.ÚS 209/04, II.ÚS 200/09 a podobne). Na ďalšiu argumentáciu odvolateľa, už nespôsobilú ovplyvniť posúdenie rozsudku súdu prvej inštancie, odvolací súd nepovažoval za potrebné reagovať špecifickou odpoveďou.

82. Vychádzajúc z dôvodov, ktoré uviedol, odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny, postupom podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP potvrdil.

83. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP. Dôvodom takéhoto rozhodnutia o trovách konania bola skutočnosť, že žalobca v odvolacom konaní nebol úspešný, preto nárok na náhradu trov odvolacieho konania vznikol plne úspešnému žalovanému v rozsahu 100 %, ktorý podal vyjadrenie v odvolacom konaní. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 CSP ods. 1 CSP).

84. Rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov § 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustné odvolanie.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ má právo zvoliť si advokáta a možnosť obrátiť sa na Centrum právnej pomoci (§ 160 ods. 2 CSP).

Podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva (§ 125 ods. 2 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods.2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).